

πνέει θείαν χάριν· εἶνε ἐφάμιλλος ἀδελφός τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἑρμοῦ. Θεῖον μειδίωμα περιπνέει τὴν μορφήν τοῦ Θεοῦ· καὶ γελᾷ ἡμερόθεν. Ἐκ τῶν αἰώνων ζῆ ὑπὸ ξένον οὐρανόν, ἀλλὰ τηρεῖ ἀείποτε τὴν γαλήνην, ἣν ἐχορήγησεν αὐτῷ ὁ θεὸς δημιουργός.

Πολεμισταὶ καὶ φιλόσοφοι, αὐτοκράτορες καὶ ἅγιοι, Σίβυλλαι καὶ Παρθένοι, τὰ πάντα ἀπεθεώθησαν ἐν τῷ χώρῳ τούτῳ ὑπὸ τῆς τέχνης. Παρέρχεται ὁ χρόνος ἀπαρατήρητος, ὡς ἡ βέουσα στιγμή τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου. Ζῆς ἐν τούτοις τὴν ζωὴν τῶν αἰώνων, τῆς ἱστορίας, μεθ' ἧς ἀφομοιοῦσαι ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν.

Καὶ ἡ ἀπόλαυσις, ὅσον καὶ ἂν ᾔηνε ὑπερφυῆς, ἔχει τὸ τέλος αὐτῆς· καλεῖται κόρος. Ὁ ἄνθρωπος ἀρέσκεται ν' ἀγαπᾷ, νὰ θαυμάζῃ, νὰ λατρεύῃ. Ἄλλ' ἔχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως καὶ ἡρεμίας.

Μετὰ τρίωρον διαμονὴν ἐπὶ τοῦ Καπιτωλίου, ἧτις δὲν ἦτο ἡ πρώτη, ἧτις δὲν θὰ ᾔηνε ἡ τελευταία, ἀπῆλθον αὐτοῦ. Κατῆλθον διὰ τῆς κλίμακος, τῆς ἀγούσης πρὸς τὴν ῥωμαϊκὴν Ἀγοράν. Ἀπλοῦται καὶ αὕτη ἔμπροσθεν ἐμοῦ ἡρειπωμένη· ἀλλ' ἐμπνέει εἰσέτι κατάπληξις. Ὅ τι ἤρξατο τὸ Καπιτώλιον, ἀπετέλεσεν ἡ Ἀγορά. Ὁ κόσμος εἶχε κατακτηθῆ· ἡ ῥωμαϊκὴ Τύχη εἶχεν ἀπλώσῃ τοὺς ὄξεις αὐτῆς ὄνυχας ἐπὶ τοῦ κόσμου ὀλοκλήρου.

Ἄλλ' ἡ μεγάλη ἐορτὴ τοῦ κυριάρχου λαοῦ ἐμελλε νὰ λάβῃ τὸ εἰμαρμένον τέλος. Τὸ Καπιτώλιον κατέστη ἀπλοῦν σύμβολον, ἀπήχησις τῆς πάλαι δυνάμεως. Ἀπεμακρύνθη ἐξ αὐτοῦ, ἀναμνησκόμενος ἐπὶ μακρόν τῆς προφητικῆς ῥήσεως τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου!

«Πάντα, τὰ μὲν τοῦ σώματος, ποταμός, τὰ δὲ τῆς ψυχῆς, ὄνειρος καὶ τυφός».

(Σεπτέμβριος τοῦ 1886)

ΝΕΟΚΛΗΣ ΚΑΖΑΖΗΣ

ΑΓΙΑΤΡΕΥΤΟΣ

Εἰς ἀσθενοῦσαν κόρην

Ἡ δίκη Σου ἡ ἀρρώστια, καστανή μου, θὰ περάσῃ. . . .
 Μὰ ὁ πόνος τῆς καρδιᾶς μου, ἐρωμένη μου χρυσῆ,
 Δὲν περνάει. . . γιατί τότε ἡ καρδιά μου θὰ γελᾷ
 Ὅταν σὺ μὲ ἀγαπήσῃς. . . . Μὰ ἀγαπᾷς ποτὲ ἐσὺ;

ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ